

เธอไม่ใช่เด็กที่ไม่ได้เรื่องหรอกนะ

เธอไม่ได้โหดเดี๋ยว

โลกนี้ไม่มีใครต้องอยู่อย่างโหดเดี๋ยวดียวดายหรือ

ต้องมีคนที่เธออยากกอดหรืออยากจับมือด้วยอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ ๆ

และคนที่อยากกอดเธอหรืออยากจับมือเธอ

ก็ย่อมมีตัวตนบนโลกนี้อย่างแน่นอน

- ซิเม็ตสึ คิโยฮิ

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

きよしこ

คิโยชิโกะ

ออกเสียงซ้ำๆ เป็นคำว่ากล้ำหาญ

ชิเม็ตสึ คิโยชิ

เขียน

ธนกร บรรณปรุกิธรา

แปล

“ฉันคงสุขใจเป็นที่สุดหากว่าหนังสือเล่มนี้ส่งไปถึงเธอในเช้าอันสดใส
หลังจากฝนที่ตกลงมายาวนานตลอดคืนได้หยุดลงในรุ่งสางของวันใหม่”

- ชิเงมัตสึ คิโยชิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

เคยเป็นไหม ในใจรู้ดีว่าอยากพูดอะไร แต่ปากกลับไม่ขยับตาม

คิโยชิคือเด็กชายผู้ไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะบางตัว และมักเจ็บใจเพราะไม่อาจพูดในสิ่งที่อยากพูดออกไปได้ แวบแรกที่ได้รู้จักเด็กชาย ปัญหานั้นดูเหมือนเป็นเรื่องไกลตัว ทว่าเมื่อได้ติดตามเส้นทางชีวิตของเขาในวัยเด็ก เราก็คouldได้เห็นว่ อุปสรรคเหล่านั้นอยู่ใกล้กับเรามากกว่าที่คิด

ความเจ็บใจ ความเศร้า และความเหงาที่จุกอยู่ในอก ไม่ได้เป็นประสบการณ์เฉพาะของใครคนใดคนหนึ่ง หากคือเรื่อง ที่ทุกคนต่างก็เคยสัมผัส เพราะการถ่ายทอดความรู้สึกข้างในต้องอาศัยความกล้าหาญอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่การแนะนำวิธีใช้ชีวิตเพื่อให้กล้าพูดความรู้สึกออกไป แต่คือเสียงของเพื่อนผู้เข้าใจและเคยผ่านเรื่องราวคล้ายกันมา แล้วจะยังคงอยู่ข้างๆ เพื่อกระซิบบอกเราเบาๆ ว่า

“โลกนี้ไม่มีใครต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายหรอก ต้องมีคนที่คุณอยากกอดหรืออยากจับมือด้วยอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ”

หากพร้อมแล้วก็ขอให้ก้าวไปข้างหน้า พร้อมกับความหวังได้เลย

tale.

คำนำผู้แปล

นี่คือเรื่องราวของคิโยชิ เด็กชายผู้มีอาการพูดติดอ่าง มาตั้งแต่จำความได้

แน่นอนว่าตลอดช่วงชีวิตของเขาย่อมเผชิญกับอุปสรรค และเงื่อนไขต่าง ๆ ไม่น้อยไปกว่าที่เราจะจินตนาการถึง ทว่าสิ่งที่ถูกบันทึกในหนังสือเล่มนี้แตกต่างจากเนื้อหาของวรรณกรรมเยาวชนทั่วไปที่มักให้ตัวเอกแสวงหาหนทางก้าวผ่านอุปสรรคอันยิ่งใหญ่จนเติบโตได้อย่างสมบูรณ์ สิ่งสำคัญที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดคล้ายจะไม่ใช้สิ่งที่อยู่ภายในตัวตน หากแต่เป็นการเรียนรู้จากเรื่องราวของผู้คนที่ได้พบเจอ ซึ่งต่างก็มีความบกพร่องแหงวนวินในแบบของตัวเองเช่นกัน

อย่างที่ผู้เขียนบอกไว้ในบทแรก หนังสือเล่มนี้อาจไม่ได้ช่วยปลอบประโลมเด็กที่พูดติดอ่าง แต่อาจเป็นหนังสือที่ชวนให้เราตั้งคำถามว่า ชีวิตจะดำเนินไปในรูปแบบใดได้บ้างหากไม่สามารถสื่อสารทุกอย่างในใจออกไปได้

ธนกร บรรจงปฐภัทร

สารบัญ

คิโยชิโกะ	9
เสียงประกาศเปลี่ยนสายรถประจำทาง	43
หัวใจของลูกโด้	79
คิตาคาสะ พิวตะ	117
เกิร์ลมะ	159
สี่แยก	209
โตเกียว	255

คิโยชิโกะ

กดจออ่าน

ฉันไม่รู้จักหน้าตาของเธอ และไม่เคยไ้ได้ยินเสียง แต่เธอคือเด็กชายในจดหมายที่ฉันไ้รับเมื่อประมาณสองปีก่อน เด็กชายคนหนึ่งที่ยืนก้มหน้าอย่างเหงาหงอยตามลำพัง

จดหมายฉบับนั้นส่งมาถึงบ้านฉันผ่านทางบริษัทที่ฉันทำงานอยู่ โดยเจ้าหน้าที่ส่งเป็นชื่อคุณแม่ของเธอ

จดหมายเขียนด้วยปากกาหมึกซึมสีน้ำเงิน แม้ว่าลายมือจะไม่สวยงามนัก แต่ตัวอักษรที่คุณแม่ใช้ถ่ายทอดเรื่องราวของเธอ ก็เต็มไปด้วยความอบอุ่น -

เธอคงเป็น - เด็กที่พูดไม่คล่องลิ้นะ

คำพูดของเธอมักติดขัดทุกครั้งไป แม้พยายามพูดออกมาให้ได้ เสียงของคำตันประโยคก็จะสะดุดอยู่อย่างนั้น สิ่งนี้เรียกว่าอาการพูดติดอ่างนั่นเอง

ฉันไ้รับกำลังใจจากคุณค่ะ คุณแม่ของเธอเขียนประโยคนั้นไว้ในจดหมาย และเล่าว่าไ้ดูรายการสารคดีทางโทรทัศน์ที่ฉาย

เมื่อเดือนก่อน เมื่อเห็นตอนฉันพูดกับกล้องระหว่างเดินอยู่ในเมือง คุณแม่ของเธอก็สังเกตได้ทันทีว่าฉันเองก็มีจังหวะที่พูดติดขัดอยู่เหมือนกัน

ความจริงฉันเจ็บใจนิดหน่อยนะ พูดไปก็กระไรอยู่ แต่คิดว่าตอนถ่ายรายการนั้น ฉันทำได้ดีทีเดียว โดยรวมแล้วน่าจะพูดได้ไหลลื่นพอสมควร แม้บางจังหวะอาจฟังดูไม่เป็นธรรมชาติไปบ้าง ทว่าหลังจากหลงปลื้มใจได้ไม่นานว่าตัวเองพูดคล่องกว่าเดิม ก็ได้รับจดหมายจากคุณแม่ของเธอ

เธอเรียนอยู่ชั้นประถมหนึ่งสินะ เป็นเด็กชายที่ถูกเพื่อนล้อเลียนเสมอเพราะพูดตะกุกตะกัก คุณแม่ของเธอกลัวมากกว่าสักวันหนึ่งการกระทำพวกนั้นอาจกลายเป็นการกลั่นแกล้งที่รุนแรงขึ้น ทั้งยังปวดร้าวทุกครั้งที่เห็นเธอต้องกลายเป็นเด็กเก็บตัวเพียงเพราะพูดไม่คล่อง

ฉันอ่านจดหมายฉบับนั้นพลางนึกภาพใบหน้าวัยสาวของแม่ตัวเองตอนเธอยังอาศัยอยู่ในเมืองบ้านเกิด และพลอยคิดถึงน้องสาวที่ไม่ชอบทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่นจึงได้แต่ร้องไห้เจ้าทุกครั้งเวลาพาไปฝากเนิร์สเซอร์ จากนั้นก็นึกถึงสิ่งที่หำหายจากความคิดไปนาน นั่นคือเรื่องของผู้ที่เคยพบในวัยเด็กและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น

หากไม่รบกวนจนเกินไป – คุณแม่ของเธอขึ้นต้นประโยคสุดท้ายในจดหมายแบบนั้นและเขียนต่อไปว่า คุณช่วยตอบจดหมาย

ถึงลูกชายของดิฉันได้ไหมคะ ถ้าลองเขียนให้กำลังใจในทำนองว่า
อย่าไปยอมแพ้กะอีแคโรคติด่าง ดิฉันเชื่อว่าเขาจะต้องเข้มแข็งขึ้น
ได้แน่ค่ะ

ในจดหมายแนบของเปล่าติดแสตมป์สำหรับส่งกลับพร้อม
กระดาดโน้ตเล็กๆ ที่เขียนชื่อผู้รับไว้เป็นชื่อของเธอ และยังมีแสตมป์
รูปเด็กผู้ชายที่วาดโดยดิศ บรุษนา¹ ด้วย – ซึ่งฉันเชื่อว่าคุณแม่
คงตั้งใจเลือกมาเพื่อเธออย่างแน่นอน

แต่หลังจากล้งเลอยู่หลายวัน สุดท้ายฉันก็ตัดสินใจว่าจะ
ไม่ตอบจดหมายนั้น

*

คุณแม่ของเธอจะโกรธไหมนะ จะผิดหวัง ท้อแท้ จนตั้งใจแน่วแน่
ว่าจะไม่อ่านหนังสือของผู้ชายพรรคนั้นอีกแล้วหรือเปล่า

แล้วเธอละ คุณแม่เคยบอกไหมว่าได้ส่งจดหมายมาหาฉัน
เคยบอกไหมว่าฉันอาจตอบจดหมายกลับไป

หากว่าเธอกำลังตั้งตารอจดหมายอยู่ ฉันก็ต้องขอโทษ
ด้วยนะ คงไม่มีสิ่งใดน่าเศร้าไปกว่าภาพแผ่นหลังของเด็กชายที่

¹ (ค.ศ. 1927 - 2017) ศิลปินชาวเนเธอร์แลนด์ ผู้ออกแบบเจ้ามิฟฟี
กระต่ายสีขาวที่มีปากรูปกากบาทในนิทานเด็ก

ได้แต่ถอนหายใจหลังจากชะเง้อมองกล่องรับจดหมายและพบว่ามันว่างเปล่าอีกแล้ว

ฉันเองก็เคยเป็นเด็กชายที่พูดไม่คล่อง แม้แต่ทุกวันนี้ฉันก็ยังใช้ชีวิตผ่านแต่ละคืนวันในวัยผู้ใหญ่ด้วยการพูดตะกุกตะกักอยู่เป็นประจำ เรื่องที่ฉันเล่าไปจึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อเธอได้บ้างหรือไม่ก็อาจมีข้อคิดสอนใจอยู่สักสองสามข้อ

อย่างไรก็ตาม ฉันก็คือฉัน เธอก็คือเธอ สิ่งที่เป็นแรงผลักดันให้ฮิเดอากิและเบ็นกำลังใจให้เธอได้อยู่ในตัวเธอเองเท่านั้น

ตอนเห็นคำว่า “กะอีแค่” ในข้อความ “กะอีแคโรคติด่าง” ที่แม่ของเธอเขียนไว้ในจดหมาย ฉันแอบเศร้าขึ้นมาติดหน่อย ฉันเชื่อว่าเธอเองก็คงเศร้าเหมือนกัน – อาจไม่ตื้นกึ่งที่ด่วนตัดสินทั้งที่ไม่เคยเจอกันมาก่อน พอเธอขึ้นชั้นมัธยมต้นหรือมัธยมปลาย ความเศร้านั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธ และเมื่อเธอโตเป็นผู้ใหญ่ มันก็จะหวนกลับไปเป็นความเศร้าอีกครั้ง แต่หลังจากนั้นฉันก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าจะเป็นอย่างไรต่อ

＊

ฉันเขียนเรื่องเล่าสั้น ๆ จำนวนหนึ่งแทนการตอบจดหมายของเธอ

ตอนคุยกับบรรณาธิการประจำนิตยสารวรรณกรรมเรื่องจำนวนหน้าของเนื้อหา ฉันบอกเขาว่า “ขอผมเขียนเรื่องส่วนตัว

ได้ไหมครับ” บรรณาธิการถามฉันกลับว่า “หมายถึงนิยายที่อ้างอิงจากชีวิตจริงสินะครับ” แต่ฉันปฏิเสธก่อนที่จะจะพยักหน้าเข้าใจไปในทางนั้น และพูดเน้นย้ำไปว่า “เป็นเรื่องส่วนตัวจริง ๆ ครับ”

ฉันคิดว่าเรื่องเล่าต่าง ๆ -อย่างน้อยก็เรื่องที่ผมจะเขียนไปอาจมอบกำลังใจหรือช่วยผลักดันคนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งความจริง รวมทั้งไม่อาจปลอบโยนหรือเยียวยาจิตใจใครได้ด้วย ฉันไม่คิดจะดูถูกความเป็นจริงขนาดนั้น และไม่ต้องการโยนภาระทั้งหลายให้กลายเป็นความรับผิดชอบของเรื่องเล่าอย่างเดียว

ฉันคิดว่าสิ่งที่เรื่องเล่าทำได้คือ “แค่อยู่เคียงข้าง” เท่านั้น ฉันจึงเขียนเรื่องราวเหล่านี้ โดยหวังอยู่เสมอว่ามันจะมีโอกาสได้ไปอยู่เคียงข้างใครบางคนที่ผมยังไม่เคยพบหน้า

เธอจะเก็บเรื่องราวที่อัดแน่นอยู่ในหนังสือเล่มนี้ไว้เคียงข้างกายหรือเปล่าละ ฉันทำได้เพียงนั่งเคาะแป้นพิมพ์ไปเรื่อย ๆ ด้วยใจที่ปรารถนาให้เธอทำแบบนั้นมากกว่าใครในโลก

และนั่นคือความหมายของคำว่า “เรื่องส่วนตัว” ที่ฉันบอกบรรณาธิการนั่นเอง

✱

สมัยเรียนอยู่ชั้นประถมหนึ่งเหมือนเธอ ฉันเคยเฝ้ารอให้เพื่อนคนหนึ่งมาหา เขาเป็นแค่เพื่อนของฉันคนเดียวเท่านั้น และมีแค่ฉัน

คนเดียวที่มองเห็น เขาคนนั้นมีชื่อว่า “คิโยชิโกะ”

เธอพูดชื่อตัวเองโดยไม่ติดขัดได้หรือเปล่า

ส่วนฉัน ไม่ว่าจะตอนเด็กหรือตอนนี้ที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว การพูดชื่อตัวเองก็ยังเป็นสิ่งที่ยากที่สุด ฉันออกเสียง “คิ” ใน “คิโยชิ” แทบไม่ได้เลย ดังนั้นฉันจึงเกลียดการแนะนำตัวและกลัวที่จะต้องทำความรู้จักเพื่อนใหม่ มีหน้าซ้ำ ตอนเด็กก็ต้องย้ายโรงเรียนหลายครั้งเพราะหน้าที่การงานของพ่อ พระเจ้าช่างคิดบหชีวิตได้โหดร้ายเหลือเกิน

ในเมื่อพูดชื่อตัวเองไม่ค่อยได้ ฉันจึงทำได้แค่เฝ้ารอให้เพื่อนที่มีชื่อคล้ายกับตัวเองมาเล่นด้วย

เธอเองก็คงรู้สึกแบบนี้เหมือนกันสินะ ตอนจินตนาการอยู่ในหัวหรือพิมพ์กระดาษชิบกระซาบอยู่คนเดียว คำพูดกลับไม่เคยติดขัดเลยสักนิด นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันหันมาถ่ายทอดเรื่องราวด้วยการเขียน เปลี่ยนมันให้เป็นงานของตัวเอง และใช้ชีวิตที่ค่อนข้างมีความสุขได้ในทุก ๆ วัน

เรื่องเล่ากำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

ตัวละครเอกคือเด็กชายที่เหมือนฉันมาก

และเด็กชายคนนั้นก็น่าจะเหมือนเธอด้วยเช่นกัน

คิโยชิโกะ

—คิโยชิโกะ มาที่บ้านของฉันในคืนที่ดาวส่องแสง เด็กน้อยที่ตกน้ำขึ้นดื่มเปล่งเสียงหัวเราะออกมาจากกันบังของหัวใจว่า “มิฮ่าฮ่า” ก่อนจะผล็อยหลับไปเพราะเส้นด้ายราคาถูก –

นั่นเป็นประโยคแปลกประหลาดที่เชื่อมกันอย่างแปลกประหลาดด้วยคำแปลกประหลาด

เป็นบทกวีพยากรณ์ของนอสตราดามุสหรือเปล่า

น่าเสียดายที่ต้องบอกว่าไม่ใช่

นี่คือเนื้อเพลงของคิโยชิโกะโนะโยรุที่เด็กชายผู้อาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งจำมาแบบผิดๆ เมื่อนานมาแล้ว

เด็กชายเข้าใจเนื้อเพลงผิดไปว่า “คิโยชิโกะโนะโยรุ (รัตติกาลอันเงียบสงบ)” หมายถึงคำคืนของคิโยชิโกะ¹ และเข้าใจผิดว่า

¹ ตัวละครเด็กชายแบ่งวรรคคำในเนื้อเพลงผิด จากคำว่า “คิโยชิโกะโนะ โยรุ” เป็น “คิโยชิโกะ โนะ โยรุ” ซึ่งเมื่อถอดเสียงเป็นภาษาไทยแล้วมีบางพยางค์ที่เขียนแตกต่างกันออกไป

“สุคุอิโนะมิโกะ (พระบุตร)” หมายถึงเด็กน้อยที่ตกน้ำขึ้นต็ม ส่วนคำว่า “มิฮาสะโนะมุเนะนิ (ในอกของพระแม่มารีย์)” หมายถึงมิฮาสะจากกันบั้งของหัวใจ หรือ “เนมุริทาโมอุ (หลับไหลอย่างสงบสุข)” หมายถึงเข้านอนแล้ว และ “อิโตะยาสุคุ (หลับสบาย)” หมายถึงเส้นด้ายราคาถูก...

นั่นเป็นความเข้าใจผิดอย่างมหันต์และเป็นความเข้าใจผิดที่เจอไว้ด้วยความเหงา การจินตนาการเติมเนื้อเพลงซึ่งไม่มีอยู่จริงอย่างท่อนที่ว่า “มาที่บ้านของฉัน” นั้นช่างน่าโดดเดี่ยว

ในคำคืนที่ดวงดาวส่องแสง คิโยชิโกะจะมาหา เด็กชายติดตกตึก เขาก็ฝันเสมอว่าคิโยชิโกะจะมาเคาะหน้าต่างห้องเด็กดังก๊อ๊ก ก๊อ๊ก แล้วเอ่ยทักทายว่า “หวัดดี” พลางยิ้มให้ ก่อนจะเริ่มเล่นสนุกด้วยกันสองคน

เด็กชายอาจผสมนิทานเรื่องปีเตอร์แพน หรือเสริมเรื่องของภูตที่ปรากฏตัวใน *มุมิโน* อะไรทำนองนั้นเข้าไปด้วย แต่หลังจากนั้นนานพอดู เมื่อได้อ่าน *เจ้าชายน้อย* ของแซ็งแต็กซูว์เปรี เขาก็กลับมาคิดว่า ในช่วงเวลาดังกล่าวตัวเขาเหมือนกับนักบินในเรื่องที่นำเครื่องบินลงจอดฉุกเฉินกลางทะเลทรายเสียมากกว่า

ตอนนั้นเด็กชายเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่หนึ่ง เขาได้สัมผัสฤดูหนาวแรกในเมืองนี้ขณะอาศัยอยู่ที่มุมหนึ่งของเมืองซึ่งเป็นละแวกที่ตั้งอยู่ชิดติดกับฐานของถังเก็บก๊าซใหญ่ยักษ์สูงตระหง่าน และเมื่อตกเย็น เงามของถังเก็บก๊าซก็จะทาบทับพื้นที่นี้จนมืดมิด

คโยชิโกะ - คงไม่มีใครใช้ชื่อแบบนั้น เด็กชายรู้อยู่แก่ใจ
เพื่อนที่จะมาเคาะหน้าต่างห้องพักพนักงานบนชั้นสี่กลางดึกอย่างนั้น
ก็ไม่มีทางมีตัวตนจริง หากมี ก็คงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในความฝัน

แต่กระนั้น เด็กชายก็ยังเอาแต่คิดเรื่องคโยชิโกะ เขามัก
เปิดหน้าต่างแล้วแหงนมองฟ้าตอนกลางคืน หากเห็นดวงดาว
กะพริบระยิบระยับ เขาก็จะเข้านอนด้วยใจที่ตื่นเต้นและคาดหวัง
ว่าคโยชิโกะต้องมาหาในคืนนี้แน่ๆ และเมื่อยามเช้ามาถึง เขา
ก็จะตื่นขึ้นมาล้างหน้าแปรงฟันด้วยความเหงาหงอยซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เด็กชายรู้สึกโดดเดี่ยว เขาอยากมีเพื่อนที่สามารถเล่าทุกสิ่ง
ในใจให้ฟังได้ แต่พอรู้ว่าเพื่อนแบบนั้นมีอยู่เพียงในโลกแห่งความฝัน
เขาจึงอยากพบกับคโยชิโกะ

ครอบครัวของเด็กชายย้ายมาที่เมืองนี้ในเดือนตุลาคม ซึ่งตรงกับ
ช่วงกลางภาคเรียนที่สองเพราะคำสั่งย้ายสถานที่ทำงานของพ่อ

เมืองที่เขาเคยอาศัยอยู่ก่อนหน้านี้มีทุ่งนามากมาย แต่ที่นี่
กลับมีเพียงโรงงาน มีทางหลวงให้รถบรรทุกเล่นกันขวักไขว่แทนที่
จะเป็นแม่น้ำลำธาร มีถังเก็บก๊าซยักษ์แทนที่จะเป็นภูเขา มีทานากะ
ที่กระโดดตีกระเป๋านักเรียนและมัดลีซากิที่แก่งลิงโซมยรองเท้า
สำหรับใส่ในอาคารแทนที่จะเป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยอนุบาลอย่าง
ไมริคุกับนากาเนะคุง

ทั้งทานากะกับมัดลีซากิต่างก็แก่งเล่นๆ ทั้งคู่แค่วุ่นโมโห

คอยให้เด็กชายโกรธ พวกเขาแสร้งยั้วมายร้ายขณะรอจังหวะ
เหมาะ ๆ ที่จะแกล้งเพราะอยากเห็นเด็กชายโมโหจนหน้าแดง
ตัวเกร็ง และปากสั่น

แต่ถ้าโกรธก็เท่ากับแพ้ ถ้าเดือดดาลขึ้นมาก็จะเข้าทาง
เจ้าพวกนั้น

เด็กชายพูดติดขัด พยางค์แรกมักจะถูกตะกุกตะกักทุกครั้งไป
โดยปกติแล้วจะเป็นคำที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะแถว “คะ”² แถว “ทะ”³
และพยัญชนะจำพวกเสียงซุ่น⁴ แต่เมื่อได้รู้สึกประหม่าหรือตื่นเต้น
จนแทบหายใจไม่ทัน ต่อให้เริ่มด้วยพยัญชนะอื่นก็จะสะดุด
ไปเสียหมด

พยางค์แรกจะตะกุกตะกักซ้ำ ๆ กันที่ที่เปลี่ยนแปลงเสียงออกมา
เหมือนกับสะดุดแล้วเซถลาไปข้างหน้า

คะคะคะคะคะคะคะคะคนนิจิวะ (สวัสดี)

ซาซาซาซาซาซาซาโยนระ (ลาก่อน)

ยายายายายายายายาเมะโรโยะ (หยุดนะ)

บุบุบุบุบุบุบุบุนาคุโรโซะ (เดี๋ยวก็ต่อเลย)

²ได้แก่ คะ (ka) คิ (ki) คุ (ku) เคะ (ke) โคะ (ko)

³ได้แก่ ทะ (ta) จิ (chi) ทลี (tsu) เทะ (te) โทะ (to)

⁴คือการเปลี่ยนเสียงโดยเติมสัญลักษณ์ทางขวาบนของตัวอักษร
บางเสียงเพื่อเพิ่มเสียงอ่านให้มากขึ้น เช่น ㄆ คะ ออกเสียงเป็น ㄆ ะ กะ/งะ,
ㄜ ฮะ ออกเสียงเป็น ㄜ ะ บะ หรือ ㄜ ะ พะ

วันแรกที่ย้ายโรงเรียนมา เด็กชายต้องขายหน้าจากการพูดแนะนำตัว เขาบอกนามสกุลแล้วเปลอแว่นจิ้งหะหยาใจก่อนพูดชื่อตัว ทำให้เสียง “คิ” ของ “คิโยชิ” ฟังดูติดๆขัดๆ เด็กทุกคนในห้องเริ่มหัวเราะตามกัน คนที่หัวเราะออกมาก่อนใครคือทานากะ ส่วนคนที่หัวเราะดังสุดคือมัตสึซากิ

นับแต่นั้นมาเด็กชายก็แทบไม่เปิดปากพูดอะไรก่อนเลย แต่ถึงจะนั่งเงียบ หากเขาเพียงพยักหน้าโต้ตอบและหัวเราะไปกับเพื่อนๆ ขณะยืนอยู่รอบนอกของวงสนทนา สถานการณ์ก็ผ่านไปอย่างราบรื่นเกินคาด

แต่ในยามที่นึกเรื่องซับซ้อนอะไรขึ้นมา เขาก็ไม่อาจพูดออกไปได้ หรือตอนรู้สึกไม่เห็นด้วยเท่าไรก็ไม่สามารถบอกใครได้เช่นกัน ระหว่างอยู่ในคาบเรียน แม้จะรู้คำตอบของคำถามยากๆ ที่เพื่อนคนอื่นไม่รู้ ก็ไม่กล้ายกมือตอบ เมื่อใกล้ถึงลำดับที่ต้องอ่านหนังสือวิชาภาษาญี่ปุ่น เด็กชายก็จะรีบมองหาตัวอักษรแถว “คะ” กับ “ทะ” และบอกตัวเองว่า อย่าได้แว่นจิ้งหะหยาใจก่อนถึงตัวหนังสือพวกนั้นเชียะว ต่อให้มัตสึซากิหรือทานากะพูดจาก่อกวนขนาดไหนก็ห้ามโกรธเด็ดขาด

เขาเข้าใจดีว่าไม่อาจปิดปากเงียบได้ตลอดไป การพูดสิ่งที่คิดออกมาไม่ได้นั้นน่าเจ็บใจและเศร้ายิ่งกว่าถูกหัวเราะเยาะ เพราะพูดไม่ไหลลื่นเสียอีก ต่อให้ถูกหัวเราะก็ไม่ต้องแะแสะ คนหัวเราะต่างหากที่เป็นฝ่ายงี่เง่า ยิ่งใส่ใจเท่าไร พวกนั้นก็ยิ่งชอบ

และแก้มมากขึ้นเท่านั้น เขาเข้าใจเรื่องนี้ดี เข้าใจอย่างถ่องแท้

หลังเข้าสู่เดือนธันวาคมได้ไม่นาน วันหนึ่ง เมื่อเด็กชายกลับจากโรงเรียน เขาก็เห็นจดหมายเวียนของสมาคมส่งเสริมกิจกรรมสำหรับเด็กท้องถิ่นอยู่ในตู้รับจดหมาย ในนั้นเขียนว่า จะมีการจัดงานคริสต์มาสที่ศูนย์ชุมชนในวันที่ 24 ธันวาคม โดยเริ่มตั้งแต่ช่วงเย็นเป็นต้นไป บนกระดานรองเขียนแนบใบลงชื่อสำหรับเข้าร่วมกับเนื้อเพลงร้องประสานเสียงในงานคริสต์มาสมาด้วย

รูตอล์ฟจอมุกแดง จิงเกิลเบลล์ จอชวูเดอะเวสต์...และคิโยชิโกะโนะบุรุ

“คิโยชิ” เด็กชายใจเต๋นแรงเมื่อเห็นคำนั้น อ๊ะ ไม่ใช่ ไม่ใช่ เขาพลันโล่งใจเมื่ออ่านใหม่ได้ว่า “คิโยชิโกะ”

ว่าแต่ “คิโยชิโกะ” คืออะไรกันล่ะ ความเข้าใจผิดเริ่มขึ้นจากตรงนั้น ยิ่งเขาอ่านเนื้อเพลงที่เขียนด้วยตัวอักษรฮิรางานะ⁵ ล้วน ความหมายก็ยิ่งคลาดเคลื่อนมากขึ้นเรื่อย ๆ

จนท้ายที่สุดเขาก็ยังคงไม่เข้าใจว่า “คิโยชิโกะ” คือสิ่งใด

เมื่อเขายื่นจดหมายเวียนให้แม่ดู เธอก็บอกว่า “ลูกจะลองไปไหม เพื่อนในห้องก็น่าจะไปเหมือนกันนะ” เด็กชาย

⁵ ตัวอักษรประเภทหนึ่งในภาษาญี่ปุ่น หนึ่งตัวอักษรแทนหนึ่งพยางค์ ในเนื้อหาสำหรับเด็กมักใช้ตัวอักษรประเภทนี้เป็นหลัก

พยักหน้าเจิบ ๆ เพื่อนนักเรียนที่จะไปงานนี้ก็คงมีสองคนนั้น
ด้วย - มัตสึซากิกับทานากะ

“จะได้คุ้นเคยกับโรงเรียน แล้วก็มีเพื่อนไว ๆ ไงล่ะ”

แม่บอกพลางวาดวงกลมบนใบลงชื่อตรงคำว่า <เข้าร่วม>
ทั้งยังพูดเสริมตอนกรอกชื่อและที่อยู่อีกว่า “ไม่แน่ว่าหอกนะ
ลูกอาจต้องย้ายโรงเรียนอีกเร็ว ๆ นี้ก็ได้ คุณพ่ออาจจะได้ไปคุม
สาขาย่อยตอนย้ายที่ทำงานครั้งหน้า ไม่ใช่แค่อยู่เฝ้าสำนักงานขาย
นะ”

ก่อนหน้านี้จะย้ายมาเมืองนี้ พ่อยังเป็นแค่พนักงานระดับ
ทั่วไป แต่หลังจากมาเมืองนี้ พ่อก็ได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้างาน
พ่อยิ้มอย่างภูมิใจภูมิใจในวันที่ได้รับแจ้งให้ย้ายสถานที่ทำงาน
และบอกว่าตัวเองเป็นคนที่ได้เลื่อนตำแหน่งเร็วที่สุดในบรรดาเพื่อน
ซึ่งเข้าทำงานพร้อมกัน

เด็กชายตอบรับแต่เพียงว่า “อืม” แล้วจ้องมองเนื้อเพลง
“คิโยชิโคโนะโยรุ” อย่างเหม่อลอย

“คิโยชิโกะ” แปลว่าอะไรละ -

เด็กชายไม่ได้ถามออกไปเพราะประโยคคำถามนั้นมีคำ
ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง “คิ”

แม่ปิดจดหมายเวียนแล้วหันไปหาเด็กชายเหมือนนึกอะไร
ขึ้นได้

“ของขวัญคริสต์มาสนะ จะเอาเป็นเรือเหาะใช้ไหม”

มันคือโมเดลเรือเหาะซึ่งเคลื่อนที่ได้ด้วยมอเตอร์ เมื่อ
นำไปแขวนกับสายเคเบิลแล้วเปิดสวิตช์ โมเดลก็จะเคลื่อนไป
กลางอากาศช้า ๆ เหมือนกับเรือเหาะของจริง ทั้งหยุดระหว่างทาง
แล้วกะพริบไฟและเคลื่อนที่กลับไปกลับมา

เด็กชายไม่ตอบอะไร

แผ่นพับโฆษณาของเล่นวางแผ่อยู่บนโต๊ะเตี้ยทรงกลม และ
ทำสัญลักษณ์สีแดงเอาไว้แล้วตรงโมเดลเรือเหาะ

หากถามเด็กชายว่าอยากได้เรือเหาะไหม แน่นอนว่าคำตอบ
คือ “อยากได้” แต่หากถามว่าอยากได้เรือเหาะที่สุดใช้หรือไม่
เด็กชายก็จะส่ายหน้า เพราะเขาอยากได้เกมยิงเรือรบจำลอง
ข้างๆ ภาพเรือเหาะมากกว่า – อยากได้มาตลอดตั้งแต่ก่อนจะย้าย
มาเมืองนี้

แม่มักมองใบหน้าของเด็กชายที่เอาแต่จ้องแผ่นพับโฆษณา
“แต่เรือเหาะนะ ก็ได้แค่ดูมันขยับไปขยับมาใช่ไหมละ
แบบเดียวลูกก็คงเบื่อ จะเอาอันนี้จริงๆ เหรอ”

เด็กชายยังไม่ตอบอะไร

เขาพูดคำว่า “เกม” ของเกมยิงเรือรบไม่ได้ และไม่อาจพูด
คำว่า “คจจิ (อันนี้)” ในประโยค อยากได้อันนี้ไม่ใช่เรือเหาะ เช่นกัน
หรือหากจะให้ชื่อนี้บอกอย่างเดียวนั้น ก็ทั้งน่าเศร้าและแสน
น่าเจ็บใจ

“คุณพ่อบอกว่างานว่างเมื่อไหร่จะไปซื้อให้ที่ห้าง สรุปว่า

ลูกจะเอาเรือเหาะจริงๆ ใช่มั้ย”

เด็กชายยังคงเงยหน้าต่อไป

เราเริ่มพูดติดๆ ขัดๆ ตั้งแต่ตอนไหนนะ เด็กชายจำได้อย่างเลื่อนราวเหมือนเขาจะเป็นเช่นนั้นมาตลอดตั้งแต่จำความได้

แม่เคยพาเด็กชายไปโรงพยาบาลก่อนเข้าเรียนชั้นประถม เธอบอกว่า “เด็กทุกคนต้องตรวจร่างกายก่อนเข้าโรงเรียนทั้งนั้นแหละจ๊ะ” แต่เขาพอรับรู้ได้ร่างๆ ว่าแม่โกหก เพราะขากลับจากโรงพยาบาล แม่ทั้งชมว่า “เก่งมากเลยลูก พยายามได้ดีมาก” และพำนั้งแก้มกลับบ้านซึ่งพิเศษกว่าทุกที

การตรวจร่างกายหลายรายการใช้เวลาร่วมวัน หมอบอกให้เขาทั้งอ้าปากกว้างแล้วปิดปากบ้าง ส่องไฟดูในลำคอด้วยไฟฉายขนาดเล็กบ้าง ให้หายใจลึกๆ แล้วกลืนไว้เพื่อให้หมอวัดดวงตาของคางบ้าง ทั้งยังจับเข้าเครื่องเอกซเรย์แล้ววัดคลื่นสมอง...แต่หลังจากนั้นหมอลืมไม่จำเลยอะไร และเด็กชายก็ไม่ถูกพาไปโรงพยาบาลอีก สุดท้ายแล้วพวกผู้ใหญ่คงหาสาเหตุการป่วยไม่พบกระมัง

ช่วงพักระหว่างการตรวจ - ขณะรอให้เจ้าหน้าที่เตรียมการถ่ายภาพเอกซเรย์ให้เรียบร้อย หมอในโรงพยาบาลก็ถามเด็กชายด้วยท่าทีที่ไม่จริงจังนัก

นึกความทรงจำตอนเริ่มมีอาการพูดติดอ่างออกไหมจ๊ะ

รู้จักคำว่าความทรงจำใหม่ ความทรงจำที่เก่าที่สุดของอาการนั้น คือตอนไหนกันล่ะ

ไฉนดังนั้น เด็กชายจึงครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง

ตอนนั้นจะใช้ความทรงจำแรกสุดที่เริ่มพูดติดขัดหรือเปล่านั้น เขาเองก็ไม่แน่ใจ เพียงแต่ความทรงจำซึ่งเก่าที่สุดในบรรดาความทรงจำที่เขานึกออกนั้น เกิดขึ้นช่วงก่อนที่เขาจะอายุสามขวบ เล็กน้อย

เด็กชายอยู่ในห้องว่างเปล่า ตัวคนเดียวไม่มีใครอื่น พ่อ กับแม่ที่ควรนอนอยู่ด้วยกันบนฟูกตั้งแต่เมื่อคืนกลับหายไป ขณะนั้น เขาอยู่ในบ้านหลังหนึ่งในชนบท บ้านเกิดของพ่อนั่นเอง เด็กชาย เลื่อนประตูบานเลื่อน ไล่เปิดออกที่ละบาน เขาอยากแกล้งให้คนอื่นตกใจโดยการวิ่งเข้าไปในห้องแล้วตะโกนเสียงดังว่า อรุณ สวัสดิ์! อรุณสวัสดิ์! อรุณสวัสดิ์! อรุณสวัสดิ์! ว่างเปล่า ไม่ว่าห้องไหนก็มีแต่ความว่างเปล่า...แต่เมื่อเปิดประตูห้องสุดท้าย คุณย่าก็ทักเขาด้วยสีหน้าประหลาดใจว่า “อ้าว ตื่นแล้วรี” คุณปู่ ซึ่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ก็ยิ้มให้แล้วบอกว่า “เดี๋ยววันนี้ปู่พาไป ตกปลาเน้อ” ทว่าพ่อกับแม่ไม่ได้อยู่ในห้องนั้นเหมือนกัน ทั้งคู่ ไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย ตอนนั้นคงเป็นเหตุหนาวจากคำพูดของคุณย่า ที่บอกว่า “เข้ามาอุ่นขาในโตะโคทส์”ซะลิ ส่วนคุณปู่ก็หยิบส้ม มาให้ขณะที่คุณย่าเตรียมอาหารเข้าให้เขา ระหว่างนั้นเด็กชาย เฝ้ามองตลอดเวลา เขาไม่สามารถพูดอะไรได้เลย ไม่ว่าจะเป็น